

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **M. S.**

skazanego z art. 226 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 września 2015 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt X Ka 206/15,

o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. X Ka 206/15,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

M.S. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 14 października 2014 r., sygn. II K 490/13. Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. X Ka 206/15, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W dniu 8 maja 2015 r. skazany wniósł o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku Sądu Okręgowego wraz z uzasadnieniem. Skazany uzasadnił uchybienie terminowi chorobą oraz tym, że nie poinformowano go o możliwości wystąpienia o uzasadnienie wyroku.

W dniu 12 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał postanowienie, w którym wniosek skazanego uznał za bezskuteczny. Po wniesieniu przez skazanego zażalenia, postanowieniem wydanym na podstawie art. 463 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy uwzględnił zażalenie i uchylił wydane wcześniej postanowienie.

Postanowieniem wydanym w dniu 30 czerwca 2015 r. Sąd odmówił przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. X Ka 206/15.

W zażaleniu na to postanowienie M. S. podniósł, że nie rozumie sytuacji, w której dzień po dniu najpierw uwzględnia się jego zażalenie a potem odmawia uwzględnienia wniosku. Ponadto skazany podkreślił, że w terminie do złożenia wniosku nie był wprawdzie hospitalizowany, ale z powodu choroby i przyjmowanych leków nie był w stanie podejmować jakichkolwiek działań.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Zauważyć trzeba, że początkowe postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie, uchylone następnie w trybie art. 463 § 1 k.p.k., dotyczyło innej podstawy rozumowania aniżeli zaskarżone postanowienie z dnia 30 czerwca 2015 r. Dostrzec trzeba jeszcze i to, że w dniu ogłoszenia wyroku M. S. uczestniczył w rozprawie apelacyjnej i wprawdzie, jak wynika z protokołu rozprawy, nie był obecny w trakcie ogłaszania wyroku, ale mógł bez trudu uzyskać informację co do terminu i sposobu złożenia przedmiotowego wniosku, wystarczyło wykazać w tym zakresie jakąkolwiek inicjatywę. Przez kolejnych 7 dni skazany nie był hospitalizowany i jedynie z jego oświadczenia wynika, że nie mógł podjąć stosownych czynności ze względu na swój stan zdrowia i zażywane leki. Nie można na tej podstawie podważyć przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia rozumowania sądu, który podkreśla, że przedmiotowa czynność ograniczona była do sporządzenia jednozdaniowego wniosku. Sporządzenie i złożenie wniosku mogło przy tym być dokonane przy pomocy innej osoby. Do hospitalizacji skazanego doszło dopiero w dniu 6 maja 2015 r., a więc już po upływie przedmiotowego terminu zawitego. W tym stanie rzeczy zaskarżone postanowienie uznać należy za zasadne.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

